

יש כלל בהלכה שכל האומר מותר, דינו כשוגג. אחד מחלל שבת ואומר חשבתי שזה מותר דינו כשוגג ולא כמזיד, אבל אישה שזינתה תחת בעלה ואומרת שהיא חשבה שזה מותר אין דינה כשוגג, אלא אסורה לבעלה, כך מבואר בשו"ת מהר"ק. מדוע? התורה מכרזת ואומרת: בבגדו בה, היא בגדה בבעלה. כל אדם שמוגדר כאדם יודע שמילה זו מילה, היא התחייבה להיות שמורה לבעלה, קיימת ביניהם ברית, גם אם התורה לא היתה אוסרת מעשה כזה, מי שבוגד אינו בגדר אדם כלל, מה הכבוד שלו? לכן דנים אותו כבהמה!

ובכן, גם הכהן מתייחס אליה ככה, לכן מבזים אותה ומזלזלים בה בעיני כולם היא התנהגה כבהמה, כך מתנהגים אליה!!

אמנם אדם שרואה סוטה בקלקולה, כלומר בבזיונה, עלול להפסיד את המושג "כבוד אדם", עלול חלילה להרגיש בעצמו שגם הוא יצור שפל וירוד, ואולי גם הוא היה עלול לרדת לרמה כזאת!

מטרת הנזירות איננה להתרחק מן התאוה, אלא לרומם כבודו של אדם, לתת לו תחושה של "גאווה" טובה, של בן מלך, אומר האבן עזרא נזיר מלשון נזר, כתר מלכות!!

אמנם לתת כבוד לאדם בחינם, כשלא עושה כלום, הוא ירגיש כמו ילד שצריך לפרגן ולשבח על כל דבר קטן שהוא עושה, לכן התורה נתנה לו התמודדות קטנה, שיזיר עצמו מן היין: כל העולם רודף אחר תאות עולם הזה, והוא מתנהג בפרישות ובנזירות, באמת מגיע לו כבוד מלכים!! עד כדי כך שדרגתו ככהן גדול ממש, ואם יש מת מצוה בפני כהן גדול ונזיר, לא פשוט מי צריך לוותר על הקדושה שלו וליטמא לו, וכל זה למה? אדם מכובד בעיני עצמו, שמור מן החטא!

מטעם זה, הואיל והמטרה היא לחזק את המכובדות שלו, דוקא יין אסור ולא בירה וודקה, לא חוששים שיבוא לקלות ראש, אדרבה הוא אדם מכובד שמתנהג ככובד ראש, כל מה שהתורה אסרה לו יין זה רק כדי שירגיש שהכבוד מגיע לו בצדק ולא בחינם!

מאותה סיבה אסור לו להטמא למת, דאדרבה כאן הוא יראה עוד פעם אדם במצב בזוי ושפל, והמטרה של התורה היא לרומם אותו בעיני עצמו, אל תבוא לראות דבר לא מכובד, אתה אדם קדוש, אל תטמא למתים!

וכמו כן איסור תגלחת הוא מאותה סיבה, הוא כ"כ קדוש שאפילו השערות שלו קדושות, אל תגלח אותם אלא תגדל אותם בכדי שתהיה כמות מספיקה שנוכל לבשל בהם את הקרבנות בבית המקדש, כעת הוא מרגיש באמת מרומם מעם, וזה מתקן הקלקול והבושה שראה בסוטה!

כאמור אם המטרה היתה להלחם נגד התאוה, א"כ עדיף ללמוד תורה, אבל כאן המטרה היא לרומם את הכבוד העצמי, וזה צריך לעשות לפני שניגש לעצם הלימוד, כי אם הוא מרגיש עצמו קטן בלי ערך, גם התורה שילמד הוא ירגיש שאין לה ערך! לפני מתן תורה, הקב"ה הכין אותנו להיות ראויים לקבל את התורה, מה היתה ההכנה?? ואתם ממלכת כהנים וגוי קדוש, כולם מכובדים וקדושים, אחרי תחושה כזאת אפשר לקבל את התורה, ולהעריך נכון את התורה שהוא לומד!!

גם קרבן העומר הוא משעורים, אבל שתי הלחם שמקריבים בשבועות הם מחיטים, לומר לך נכון שביציאת מצרים היינו עבדים ושפלים, וכמעט לבהמה דמינו, אבל בכל התקופה הזו של העומר גדלנו, התרוממנו והגענו למדרגה של אדם נזר הבריאה, כעת אפשר להקריב שתי לחם של חיטים, וזו ההכנה הכי טובה לקבלת התורה!

כעת נבין סיפורו של אותו נזיר מהדרום במסכת נדרים (דף ט:): ששמעון הצדיק כ"כ התפעל ממנו שהסכים לאכול מהקרבן שלו, מה המיוחדות שלו? אותו נזיר ראה את הבבואה שלו במים, הוא ראה שהיה יפה, נשבע להיות נזיר ואמר למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך? העבודה אגלחך לשמים, השיער מקום היופי שלו רצה להקדיש לשמים!!

כל נזיר רוצה לרומם את הכבוד העצמי שלו בכדי שלא ישל בעבירות. נכון שהמהלך מבורך, אבל אליה וקוץ בזה, הוא גם קדוש וגם חוטא, למה? על ידי שמקבל כבוד, הוא יכול גם ליפול בנסיגתו של כבוד והגאווה, להרגיש התנשאות ואפילו לזלזל באחרים שאינם בדרגתו, נכון שזה הוראת שעה, אבל צריך לדעת גם הסיכון שבמהלך הזה. משא"כ אותו נזיר מהדרום לא ראה סוטה בקלקולה, אלא ראה עצמו במים וחשש ליפול בגאווה, ומש"כ נהיה נזיר, אצלו אין הסיכון שיש בכל הנזירים, כי כל כוונתו לא לקבל כבוד אלא אדרבה להשפיל כבודו, להתגלח לגמרי ולסלק סיבת הגאווה, שירבו כמותו בישראל!!

כל אדם צריך הרגשת מכובדות, ואצל הילדים והבחורים ק"ו. מצאנו בב"מ (דף פה.) שר"א בר"ש נפטר די צעיר, והשאיר אחריו בן קטן, יוסי שמו. כיתום הוא היה בלא שמירה ויצא לרחוב, וכמעט כמעט יצא לתרבות רעה.

עד שבא המלאך המציל שלו, והחליט ליישר דרכו, איך הוא עשה את זה? נתן לו כבוד, קרא לו רבי, אף שכנראה אז לא היה ראוי לכך. כשראה את היחס שהוא מקבל, תפס את עצמו וחזר למוטב, ונהיה התנא הגדול רבי יוסי בן רבי אלעזר!

הנשק הכי גדול שלנו בחינוך, לתת כבוד והערכה, לרומם כבודו של כל ילד, למרות שהוא לא מושלם ולא כשרוני, רק כך אפשר לקדם אותו ולהעלותו על דרך המלך! אין זה מקרה שפרשת נזיר כתובה בפרשת נשא, לשון התנשאות והתרוממות, כל תחילת ספר במדבר עוסק במנין במספר שמות, במקום חנייה של כל אחד ואחד, היינו לתת מקום של כבוד לכל יחיד ויחיד, ולא להיות בו לאף אחד, זה הסגולה להתנשאות ולהתרוממות, מטעם זה זהו המקום הטבעי של הנזיר, וגם של הכהן המברך. אדם יכול כ"כ להתעלות בעבודתו יתברך, שהוא בעצמו מקור ברכה ולאחרים.